ջանօք չարչարեսցես եւ զինքեան իսկ զմարմնոյ զմիսն կարեալ ինքեան ուտեցուսցես· եւ ապա զՄելքիսէթն... առ իս առաքեսցես աստ»: Հրամանը ճշդութեամբ կը կատարուի[12]: Ի Գորի ի մէջ այլոց կ՚ուղղէ Շահը Մելքիսեդեկին խօսքերս· «Դատաստան քո աստ ոչ լինի առնել, զի վնասն քո մեծ է· այժմ պարտ է քեզ գնալ յԱսպահան եւ անդ կալ մինչեւ ես եկեալ անդ՝ արարից զդատաստան քո» (Դաւր· 209): Մելքիսեդեկ կը զերծանի սակայն Շահին խիստ դատաստանէն, միջնորդութեամբ Մելիք Հայկազն իշխանի. Մովսէս վարդապետ 1615ին իւր առ Գրիգոր Կեսարացի թղթին մէջ (տե՛ս վերը, էջ 32) հետեւեալը կը գրէ նոյն իշխանի բերնէն· «Խօջայ Նազարն տուաւ ունել զՄելքիսէթն ի Շահոյն, զոր սպանանել տայր· ես աղաչեցի Խօճայ Նազարն, որ եթող· զձեր խրատն չէի լսել[13]»: Երեք հարիւր թուման տուգանք տա–

[12] Ամիրասէ Երզնկացի կը գրէ 1655ին· «Վաղարշապատու կաթուղիկոսքն ես Եզնկացի Ամիրասըս որ ականատես եղէ՝ նախ Դաւիթ կաթողիկոս եւ ապայ տէր Մելքիսէթն, որ Շահ Ապասն չարչարանք արաւ· մէկն այս է՝ ուրաքով զերկու բէնն տաշեց որպէս զփայտ· յետոյ յաջորդեց տէր Մովսէս, տէր Փիլիպոսն եւ տէր Յակոբն· ՌՃԴ թուին էր»· Թ· 88 Վիեննայի Մխիթ· Մատ·, թղ· 249բ (Տաշեան՝ Ցուց· 355): Այս տանջանքներն անշուշտ նկատի ունէր Յովհաննէս Քարմատանենց, երբ կը գրէր 1618ին իւր նորատիպ Սաղմոսարանի Յիշատակարանին մէջ· «Արդ եղեւ գրաւորին... ի հայրապետութեանն Էջմիածնայ սուրբ յաթոռոյն կենդանի նահատակին տեառն տէր Մելքիսեդեկ կաթողիկոսին» (Պատմութիւն հայկական տպագրութեան. Վենետիկ 1895, էջ 66):

[13] Առաքել Դաւրիժեցւոյ քով ժամանակագրութիւնը, նաեւ դէպքերը, չփոթ կ՚երեւան. անոր խօսքե–